

Syksy alko hiljaa tehdä tuloaan. Minä olen aina rakastanut syksyä. Mielestäni syksy on vuoden kaunein ja rauhoittavin vuodenaika. Lehdet vaihtavat väriä, kaikkialla on kaunista. Lehdet tippuvat puista hiljalleen ja vesisateet alkavat. Vesisateen ropina rauhoittaa aina minua. Usein kun sataa niin käyn kävelyllä tai sitten istun sisällä, juon kahvia ja luen kirjoja. Tämä syksy oli kuitenkin jotenkin erilainen. En nauttinut siitä samalla tavalla miten olen joka vuosi nauttinut. Ahdisti vain kokoajan ja en löytänyt mistään mitään kaunista. Kaikki oli vain rumaa, mukaanlukien oma mieleni. Sade ei rauhoittanut minua vaan sai minut itkemään. Kaipasin sitä vanhaa minää. Missä hän oli? Oli maanantai. Olin yöllä nukkunut vain 3 tuntia juuri ja juuri, ei vain uni tullut ja kun tuli niin ahdisti. Kello oli 7:09 ja olin jo ylhäällä juomassa kahvia. Hiukseni olivat likaiset, vaatteeni olivat likaiset. En vain jaksanut välittää enään. Oli jo saavutus että nousin ylös sängystä enkä jäänyt sinne koko päiväksi. Mieleni teki syödä mutta samalla en halunnut syödä, eikä jääkaapissakaan ollut ruokaa. Istuin sohvalla niin kippurassa kun vain pystyin olla ja hörpin kahvia. Kello tikitti, ovet kävivät rapussa, lasten nauru raikasi ulkona. Kuuntelin. Hengitykseni oli tasaista, sydämeni löi tasaisesti. Yhtäkkiä hätkähdin siihen kun ovikello soi. Pelästyin ja sydän hyppäsi kurkkuun. Kuka siellä voisi olla? Katsahdin kelloa ja se oli jo 12:27. Kävelin hiljaa ovelle ja avasin varovasti. Siellä oli Markus. Mitä Markus teki täällä? ”Moi Eve! Olin täs lähistöllä nii aattelin tulla moikkaan sua, eikai haittaa?” Markus sanoi ja hymyili. Menin aivan lukkoon enkä tiennyt mitä olisin sanonut mutta nyökkäsin vain ja lähdin takaisin sohvalle. Markus tuli istumaan viereeni ja otti minut hetkeksi kainaloonsa. ”Lähtisiks Eve mun kans käymää vaikka kävelyllä? Käytäis vaikka kahvilla jossain, ei meidän oo pakko käydä missään kahvilassa vaan voidaan ihan napata kahvit mukaan ja käydä istuskelemassa jossain?” Tunsin kuinka mun sydän rupes hakkaamaan lujempaa. Mietin vain mielessäni että mä ulos? Apua. En mä voi. ”Ööö, en mä oo ees käyny suihkussa tai mitää.. emmätiä..” koitin änkyttää. ”No tuu, mä autan” Markus sanoi ja hymyili taas mulle. Markus vei mut vessaan ja autto mut suihkuun ja haki mulle puhtaat vaatteet. Suihkun jälkeen Markus autto mua kuivaamaan mun hiukset ja laitto ne kiinni. Mulla oli hyvä olo. Ei pelkästään sen takia että olin käynyt suihkussa vaan myös sen vuoksi että mulla oli siinä ihminen joka välitti ja sen takia auttoi mua. ”Voinko mä lähtee tän näkösenä, eihän mulla oo ees meikkiä tai mitään..” sanoin hiljaa Markukselle. ”Tottakai voit, näytät hyvältä ilman meikkiäkin.” Markus sanoi ja hymyili taas. Markus haki mun takin, kengät ja huivin. Puin ja sit me lähdettiin. Käytiin hakemassa kahvit mukaan läheiseltä huoltoasemalta ja mentiin istumaan satamaan penkille. Viileä tuulenvire puhalsi mun kasvoihin ja hiuksiin. Ensimmäistä kertaa pitkään aikaan mä tunsin olevani elossa. Hörpin mun kahvia ja istuttiin vaan hiljaa. Ei puhuttu mitään, mutta oltiin läsnä molemmat silti. Mä olin elossa.